No. 31
11-3-1943

AFACAN

7½ KURUŞ
Her hafta Perşembe Günleri çıkar

— 5 —

— Geçen sayıdan devam —

Kız bunları ağlar gibi söylüyordu. İçinde büyük bir acı bulunduğu belli idi.

Trenak Naik bunu duyunca, kendi kendine:

— Kızın ne tatlı bir sesi var! diye düşündü. Zavallıyı kimbilir burada ne acı bir hayata mahkûm etmiş bulunuyorlar..

Bunları düşünürken kızı kurtarmak için eskisinden daha kuvvetli bir karar vermiş bulunuyordu.

Sesi bülbülden daha tatlı olan kız, Tanrı heykelinin önünde kapanmış, yalvarmalarına devam ediyordu:

— Sen beni burada bitmez tükenmez bir cezaya çarptırmış bulunuyorsun.. Fakat ne yaptım? Suçum, günahım ne ki dünyada benim için ne kadar sevgili kimse varsa hepsini elimden aldın ve beni ömrümün sonuna kadar çıkmamak üzere buraya kapadın? Beni bu cezaya çarpan insanlar dünyanın en alçak, en kalpsiz adamlarıdır... Beni kurtar, onların cezasını ver...

Kız, Bu sözlerini daha bitirmeden hıçkıra hıçkıra ağlamıya başladı.

O zamana kadar insan yüzü görmeden, ağaç koğuklarında, bambu dallarından yapılmış kulübelerde yaşamış olan Kara orman avcısı Tremal, ilk defa olarak, yüreğinin titrediğini ve içinin tatlı bir duygu ile dolduğunu hissetti.

Birdenbire, yerinden fırlamak, kızın yanına koşmak ve onu buradan kurtarmak istedi. Fakat, tam o sırada kapının gıcırdadığını duydu: Kız, heykelin önünden kalkmış ve, geldiği gibi, yine sessizce kapıdan dışarı çıkmıştı.

Hintli delikanlı yine yerinde mıhlanmış kalmıştı. Karanlık içinde kaybolmuş, âdeta kendinden uzaklaşmış gibi:

«Kim bunlar acaba? diye düşünüyordu. Zavallı kızı ellerinde köle gibi tutan, onu buraya kapayıp dünyadan uzaklaştıran bu kayıtsız insanlar nasıl kimseler? Bunu öğrenmek için gidip bu kızı bulmalıyım, kendisile görüşmeliyim. Bilmiyorum ama, içimde tuhaf bir duygu var ve bana öyle geliyor ki şimdi Tanrı heykelinin önünde ağlayıp yalvaran bu kız, benim ormanlarda gördüğüm kız olacak... Ne olursa olsun, gidip kendisini göreceğim.

Bunları söyleyip, Tapınağın içinde, parmaklarının ucuna basa basa yürümeğe başladığı zaman ilk önce, kapkara bir yığın taş gibi görünen heykelin önüne gitti.

«Ne biçim şey şu acaba?» diye bakmıya ve iyice göremediği için ellerile yoklamıya başladı. Elleri soğuk ve dümdüz bir tunca değmişti. Sonra, heykelin çok büyük bir şey olduğunu da anlamıştı. Çünkü elleri ile ancak onun dayanaklarını tutabiliyor ve kollarını yukarılara doğru uzattığı zaman ancak ayaklarına değebiliyordu.

Bu ilk yoklamaları yaptıktan sonra, kızın çıktığı kapıyı bulmak için, yine el yordamı ile, dört bir yanı dolaşmıya koyuldu. Fakat, dönüyor, dolaşıyor, ellerini orıya burıyan uzatıyor, fakat bir türlü kapıyı bulamıyordu.

En sonunda, orada bir köşede durup biraz daha vakit geçmesini ve içerisinin aydınlanmasını beklemiye karar verdi.

Gizlendiği köşede hiç ses çıkarmadan, öyle, duruyor ve gözlerini geldiği deliğe dikmiş, oradan içeri dökülecek aydınlığı bekliyordu.

Böyle bir saat, belki daha çok geçti. Nihayet tapınağın içine hafif bir aydınlın doldu. Tremal Naik bulunduğu yeri daha iyi seçmiye başlamıştı.

Burası tapınağın toplantı yeri olacaktı. Duvarlarda müslüman olmıyan hintilerin en büyük tanrı saydıkları Visnu'un resimleri vardı. İlerideki büyük heykel de onun putu idi ve Hintliler gelip bunun önünde tapınıyorlardı.

Tremal Naik o zamana kadar ne bir tapınağa girmiş, ne de Tanrı heykeli görmüştü. O, ormanda doğup büyümüş, önünde diz çökülecek büyük ve tek kuvvet olarak da tabiatten başkasını tanımamıştı. Onun için, burasını ve gördüklerini yadırgıyor, bunların ne işe yaradığını bir türlü anlıyamıyordu.

Artık iyiden iyiye alışmış olan tapınağın içinde orava buraya göz gezdiriyor:

— Acaba rüya mı görüyorum? Burası nasıl yer? Bütün bu gördüklerim ne? diye düşünüyordu.

Durduğu yerden birdenbire döndü ve arkasına baktı:

Kapı, yine hafif bir gürültü ile açı[lmıştı] mıştı ve orada, eşiğin üzerinde, güzel b[ir] kız duruyordu. On beş, on altı yaşların[da] da ancak bulunan, fakat, uzun elbi[se] giymiş, inciler ve altınlarla süslenm[iş] olan bu kız, durmuş ona öyle bakıyord[u].

Tremal Naik, birdenbire irkildi. Fa[kat], gördüğü bu yabancı kızı yadırga[]mamıştı. Sanki tanıdığı birisinin karş[ı]sında bulunuyordu.

Evet, Ormanlar Avcısı, şimdi karş[ı]sında duran bu kızı tanıyordu. On be[ş] gün kadar önce ormanda, kendisine bi[r] hayal gibi görünüp, yalnızca adını söy[]ledikten sonra kaybolan kız işte bu idi.

Kendi kendine ve sayıklıyar gibi, yük[]sek sesle:

— A! Ada! Ada! diye söylendi. Or[]manda gördüğüm kız!

Kız da onu görünce yalnız bir adım gerilemiş, sonra, cesaret bularak, on[a] doğru gelmiye başlamıştı. Delikanlının söz söyliyemiyecek kadar büyük bir şaş[]kınlık içinde bulunduğu için ilk lâkırdı[]ya kendisi başladı:

Kısık bir sesle:

— Neye geldiniz buraya? dedi. Böyl[e] delilik edilir mi! Buraya yabancı ayağ[ı] bastırmazlar. Görürlerse yüzde yüz öl[]dürürler...

Gördüklernin rüya olmadığını anlıyan ve hakikatle karşı karşıya bulunduğunu gören Tremal Naik ona doğru ilerledi ve kızın kollarını tutmak için ellerini uzattı.

Fakat Ada, geri geri çekildi ve:

— Bana elinizi dokundurmayın, dedi.

Kara Orman Avcısı:

— Gel beraber gidelim, Ada, dedi. Ben buradan kaçmak için bir yol biliyorum.

Delikanlı bunları, yüksek sesle söylemişti. Kız, parmağını dudaklarının üzerine tutarak:

— Sus, Tremal Naik, sus! dedi. Hâlâ

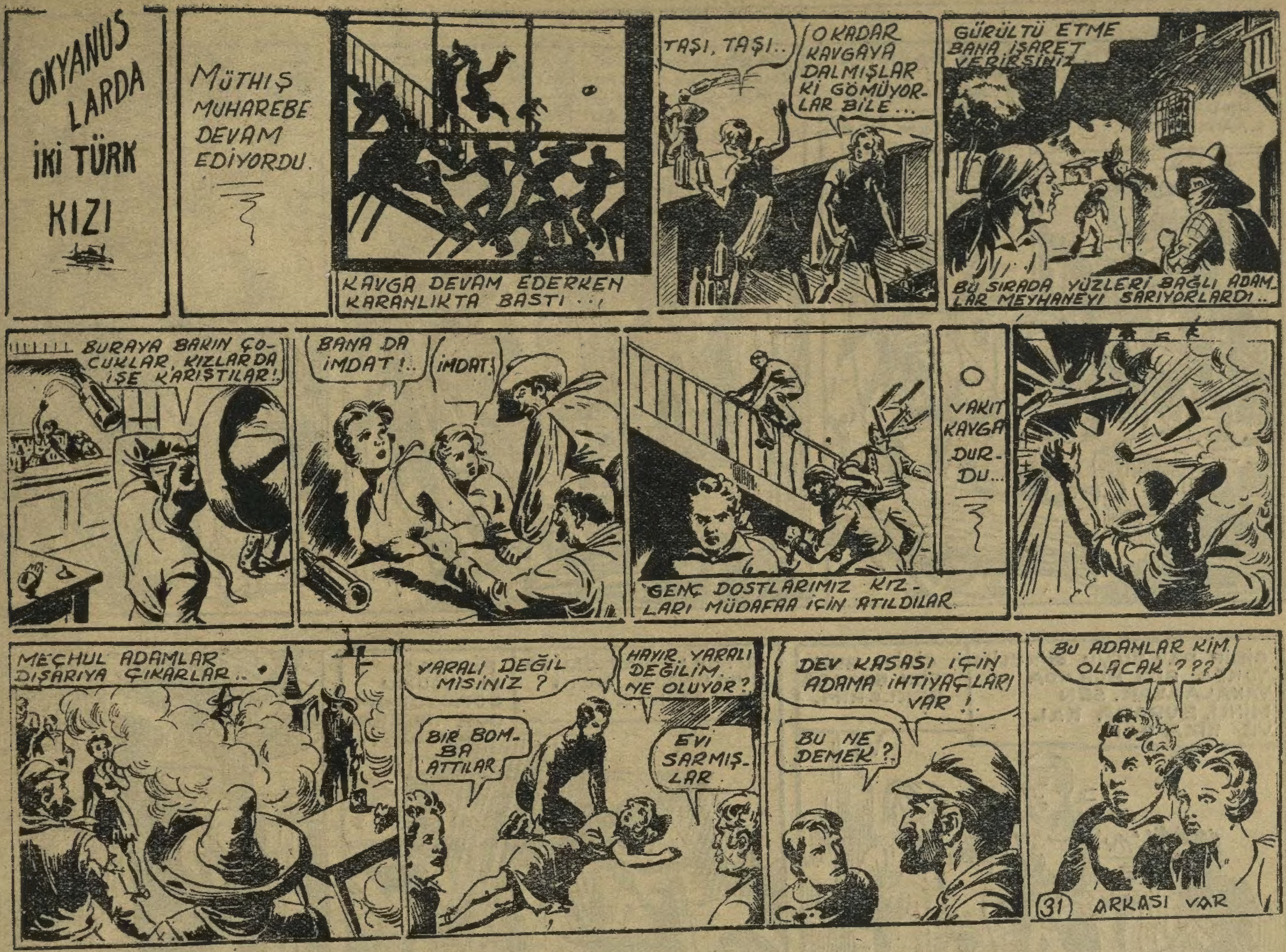

nasıl bir tehlike ortasında bulunduğumuzu anlamıyorsun. Burası öyle bir yer ki...

Hintili delikanlı kıza doğru biraz daha yaklaşarak:

— Bana Tremal Naik derler, dedi. Ben hiç bir tehlikeden korkmam. Kimsenin önünde boyun eğmem. Sana fenalık edenlerin kimler olduğunu söyle. Kara Orman Avcısı yarın onların hepsini öbür dünyaya gönderir...

Tremal Naik yine coşmuştu. Zavallı kız, şimdi duyacaklar da gelecekler diye tir tir titriyor:

— Sus, yavaş söyle! Yapma! Şimdi gelecekler! diye yalvarıyordu.

Fakat, bir kimseden korkmayı kibrine yediremiyen Kara Orman Avcısı, sinirlenmiş:

— Benim kanımda dünyalara meydan okuyacak kuvvet var! diye bağırıyordu. Eskiden de kimseden korkmazdım. Hele şimdi, seni gördükten ve buradan kutarmıya kendi kendime söz verdikten sonra beni kimse tutamaz. Buraya kadar hep seni bulmak için geldim ve buradan seni almadan gitmiyeceğim...

Ada, ellerini yüzüne kapamış, başını öbür yana çevirmişti. Tremal Naik bunu görünce, kaşlarını çatarak ve kızmış gibi bir sesle:

— Ne o? dedi. Beni dinlemiyor musun? Demek benim konuşmamı istemiyorsun ha?

Ada, ellerini yüzünden çekti ve gözlerinin yaşarmış olduğu görüldü. Ağlar gibi bir sesle:

— Git, Tremal Naik, git buradan! dedi. Bilmiyor musun ki buraya kimsenin ayak basmasına izin vermiyorlar? Hele benim sevdiğim adamın girmesi her ikimiz için ölüm demektir...

Kızın bu son sözleri Tremal'i şaşırtmıştı. Bir adım daha ileri atmış ve göz lerini açarak soruyordu:

— Ne dedin? «Sevdiğim adamın» mı dedin? Demek sen de beni seviyorsun ve her akşam ormanda beni görmeğe geliyordun? Söyle, Ada?

Fakat Adanın gözlerinden yaşlar boşanmış, hıçkırıklarını tutmıya ve sesinin duyulmaması için fısıltı ile konuşmıya çalışarak:

— Beni ölüme sürüklüyorsun, Tremal! dedi.

Fakat delikanlı susmak bilmiyordu:

— Seni ölüme mi sürüklüyorum Ha yır! Seni ölümden kurtaracağım. Kimlerden korkuyorsun, Kimlerin elinden kurtulmak istiyorsun, söyle kurtarayım. Putun önünde yerlere kapanarak yalvardığını ve gözyaşı döktüğünü gördükten sonra seni burada bırakamam.

— Ne? Demek gecedenberi buradaydın ha?

— Evet. Şurada... Senin geldiğini, Tanrıya yalvardığını ve yine sessizce çıkıp gittiğini gördüm. Arkandan, seni bulmıya gelecektim. Fakat karanlıkta kapıyı bulamadım. Burada bekledim. İçerisi aydınlandı. Bunun üzerine tam seni aramıya başlıyacağım sırada sen içeri girdin.

— Peki, nasıl geldin buraya? Kim getirdi seni?

— Kimbilir! Belki talih beni buraya sürükledi. Fakat doğrusunu istersen, buralarda oturan adamlar getirdiler.

— Demek onlar seni gördüler ha?

— Evet ve arkamdan koştular, kovaladılar. Ben de kaçtım ve koşa koşa gelirken karşıma burası çıktı.

— Eyvah! Mahvolduk demektir! Değilmi ki senin buraya kadar geldiğini biliyorlar, tapınağı ararlar ve bulunca seni hemen öldürürler.

(Arkası var)

Dalaylamanın Sarayında

Bu Harbin Hikâyeleri

Ateş Çocukları

Düşman toprakları üzerine akına çıkan uçak filosu, bombalarını boşaltacak askerî bir hedefe gelmişlerdi.

Filo komutanı, telsizle, arkadaşlarına komut verdi.

Bu sırada, aşağıdan uçaksavar topları ateşe başladı. Sonra, aşağıdaki düşman uçak alanından bir filonun havalandığı görüldü:

Bombardıman uçakları şimdi iki ateş arasında kalmışlardı.

Fakat, «Ateş Çocukları filosu» adını taşıyan bu uçmanlar, gözleri hiç bir tehlikeden korkmıyan, cesur gençlerdi.

Bombardıman edecekleri yere doğru ilerlemelerine devam ettiler.

Bu sırada, uçakların motörlerini bastıran ve gürültü arasında kulakları sağır edecek kadar bir ses duyuldu.

«Ateş Çocukları» filosundaki bir uçağa, yerdeki toplardan birinin mermisi gelmişti. Uçak alevler içinde parçalandı.

Filonun bütün uçmanları, gözlerini oraya dikmişlerdi. Birdenbire, havaya yükselen alevlerin ve siyah dumanların altında beyaz beyaz paraşütlerin açıldığını gördüler.

Ateş alan uçaktaki uçmanlar, tam vaktinde, kendilerini aşağıya atarak, paraşütleri ile yere inmeye başlamışlardı.

«Ateş Socukları» sadece bir uçak kaybetmiş bulunuyorlardı.

Fakat bu ilk darbe onların gücünü büsbütün arttırdı ve olanca hızları ile alçalmıya başladılar.

Onlara karşı çıkan düşman uçakları şimdi, üzerlerine yükselmiş ve makineli tüfek ateşine tutmuş bulunuyordu. «Ateş Çocukları» filosu, bunu biliyordu. Fakat, bombalarını tam bir isabetle atmak ve aşağıdaki askerî hedefi iyice bombardıman edebilmek için alçalmak zorunda idiler. Bu ödevlerini yerine getirmek için, kendilerini düşman uçaklarnın altına koymaktan kaçınmamışlardı.

Ağır bombardıman uçakları, hedefin tam üzerine gelince hep birden, bombalarını boşalttılar ve yükselmeğe başladılar.

Üstlerindeki düşman uçakları ve altlarındaki uçaksavar topları filodan şimdiye kadar ancak bir uçak düşürebilmişti ve bununla, onun bombardımanının önüne geçememişti.

Filo bombalarını boşaltmış ve yükselmiye başlamıştı. Hızları ötekilerden üsütün olduğu için, çok geçmeden kaçıp gideceklerdi. Halbuki ötekiler bunlardan öc almak istiyorlardı.

Şimdi, iki filo arasında büyük bir savaş açılmıştı. Düşman uçakları bütün hızları ile onların peşine takıldılar. Fakat yaptıkları hesapta yanılmışlardı:

Onlar sanmışlardı ki, «Ateş Çocukları» bombardıman edecekleri yeri bombardıman etikten sonra kaçıp gideceklerdi.

Fakat öyle olmadı.

Bombardıman filosu, düşman uçakları ile savaşmayı göze almıştı. Yalnız, orada değil, daha ileride çarpışmak istiyordu. Çünkü askerî hedefi bombardıman ettikten sonra, oranın yanıbaşındaki şehrin tam üzerine gelmişlerdi. Şehirde ise askerî bir hedef yoktu ve atacakları bombalar şehrin ahalisini öldürecekti.

Bunun için, düşmanları ile açıklarda savaşmak istiyorlardı.

Düşman uçakları bunu bilmedikleri için, bütün hızları ile ileri atılmışlardı. Birdenbire, bombardıman filosunun, ters geri ettiğini ve yarım daire çizerek kendilerine doğru geldiğini gördüler.

O zaman şaşırıp kaldılar.

İşte, bu bir aylık şaşkınlıktan faydalanan «Ateş Çocukları» makineli tüfekleri ile karşılarındakilere ateş açtılar.

Aşağıdaki toplar da, düşmanı kaçırdıklarını düşünerek, ateşi kesmişlerdi. Şimdi «Ateş Çocukları» havaların sonsuz boşluğunda düşman uçakları ile karşı karşıya kalmışlardı.

Filonun en cesur uçmanlarından biri güzel bir plân düşündü ve birdenbire uçağı ile havalandı, düşman uçaklarının üzerine çıktı:

İşte, makineli tüfek ateşi ile bir ikisi çoktan düşürülmüş ve azalmış olan düşman uçaklarını ortadan bütün bütün yok etmek için bir bu kalmıştı.

Yukardan aşağıya yağan ateş altında düşman uçakları birer birer döküldüler ve kalan iki uçak da kaçma yolunu tuttu.

«Ateş Çocukları» yerlerine döndükleri zaman filonun komutanı genç uçmanların ellerini sıkarken:

— «Ateş Çocuklar» olduğunuzu bir kere daha gösterdiniz, diyordu. Bu akından alacağımız bir ders var ki, onu da bize düşman uçakları verdi ve bu yanlışlıkları kendilerine çok pahalıya mal oldu. Onların yaptıkları yanlışlık şudur:

«Düşmanı kaçar görünce üstünlüğü ele aldıklarına güvenerek ve ondan sonra, gelebilecek başka tehlikelere karşı göz yummak. Eğer onlar gözlerini açmış olsalardı, bizim geri dönüp kendilerini sağdan soldan ve yukardan çevirebileceğimizi görürlerdi!»

Genç uçmanlardan biri, gülümseyerek:

— Hakkınız var komutanım, dedi. Atalarımız: «Aç gözünü, açarlar gözünü!» demişler!

150 şer adet kaldı

BİTİYOR

Harikulâde Bir Roman

Define Adası

Harikulâde Bir Roman

Denizci Sindbad

Her birinin tanesi 15 Kuruştur.

Satış Yeri:

Ülkü Kitap Yurdu.

AVCI BAYTEKİN
ARTIK ŞEHİRDE İDİLER. KATERİN KENDİ ODASINA KAPANDIKTAN SONRA, BAYTEKİN KOLUYU BULDU. O KENDİSİNİ SAHİLDE BEKLİYORDU. İKİSİ BİRLİKTE İLK SEFERLERİNE BAŞLADILAR.
KOLU, ZANNEDERSEM MADAM SEN JAN, SİZİ ÇOK SEVMİYOR DEDİ. ONUN ŞIMARIKÇA SÖZLERİ ÜZERİNE ONU ODASINA KAPATMIŞ OLAN BAYTEKİN CEVAP VERDİ: ÇOCUKÇA HAREKET EDENLERİ BÖYLE TUTMAK LAZIMDIR.
BU SIRADA GENÇ KADIN ODASINDA KAFESE KAPATILMIŞ VAHŞİ BİR HAYVANA BENZİYORDU. ODADA SİNİRLİ DOLAŞIYORDU. O BANA İHANET EDİYOR HA.. ÇOK AĞIR ÖDEYECEK! DEDİ.
BIRAZ SONRA LOVERİN ADAMLARINDAN BİRİSİNİ ÇAĞIRDI. ELİNE BİR MEKTUP VERDİ. BU MEKTUBU PETER STONUN KENDİ ELİNE VER, DEDİ..
SEN JANA SÖYLEYİNİZ EDİĞİ YERDE VE DEDİĞİ SAATTA KENDİSİNİ BEKLİYORUM.
ŞEHİRDE BAYTEKİNLE KOLU DOLAŞIYORLARDI. BAYTEKİN STON DENEN ADAM HAKKINDA MALUMAT ALMAĞA ÇALIŞIYORDU.
BAYTEKİN SORULAN SORULARA YERLİLERİN SAKİN, MEMNUN FAKAT SÜKÛT İLE CEVAP VERDİKLERİNİ GÖRDÜ
BUNLARI SÖYLETMEK ÇOK ZORDU. DOSTLARIMIZIN BİR ECNEBİ OLDUĞUNU GÖRÜYORLARDI..
BU SIRADA BİR KAYA ÜZERİNDE GÜNEŞ BANYOSU ALAN LİLİ, KATERİNİN KUMLAR ÜZERİNDE TELAŞLI BİR ADIM İLE YÜRÜDÜĞÜNÜ GÖRDÜ
FAKAT O GENÇ KADININ İNTİKAM İÇİN STONU BULMAĞA GİTTİĞİNE HÜKÜM VEREMEZDİ. HALBUKİ O ONA RANDEVÜ VERMİŞTİ.
BAYTEKİN YERLİLERLE ANLAŞMAK İSTERKEN KATERİN RANDEVÜ VERDİĞİ STRONLA GÖRÜŞÜYORDU: « MADAM NE İÇİN BENİ GÖRMEK İSTEDİNİZ? »
KATERİN CEVAP VERDİ: BELKİ SİZ BENİ ÇILGIN ZANNEDERSİNİZ. BÜTÜN ÇİFTLİK SAHİPLERİ SİZDEN NEFRET EDİYORLAR. SİZİ BUNUN İÇİN GÖRMEK İSTEDİM. BU KADAR ÇOK DÜŞMANI OLAN MUHAKKAK ENTERESANDIR..
STRONUN GÖZLERİNDEKİ ŞAŞKINLIK YERİNİ HİLEKÂRLIK ALDI. «BÜTÜN ÇİFTLİK SAHİPLERİ BENİ NE ALÂKADAR EDER. SONRA KADINA DÖNDÜ: SEFİRLER KULÜBÜNDE YEMEĞE GİTSEK. NE DERSİNİZ?
BU SIRADA BAYTEKİN LOVRE İLE GÖRÜŞÜYORDU. YERLİLER BÜTÜN TEKLİFLERİMİ REDETTİLER. BUNUN SEBEBİ STONUN HAREKETLERİDİR. LOVRE İÇİNİ ÇEKTİ. EHEMMİYETİ YOK DEDİ. HAYDİ GEL, SEFİRLER KULÜBÜNE YEMEĞE GİDELİM
« 285 »
KULÜBTE HER İKİSİDE HAYRET İÇİNDE KALDILAR. BAYTEKİN, KATERİNİ PETER STON İLE GÖRÜNCE, BU HOŞA GİDECEK BİR ŞEY DEĞİL DEDİ.
ARKASI VAR

DIYANA
OTUNG YENİ İCAT
DİLEN BİR MOTORUN
RÇALARINI ÇALIYOR
YANA ONUN PEŞİNE
ŞÜYORSADA KORSAN-
ER ONU YAKALIYORLAR
A! CEBİNDEN BİR CÜZDAN ÇIKTI. BAKALIM DOKTOR MİNGKO KİM İMİŞ?
NE YAZIK YALNIZ ESKİ BİR GAZETE PARÇASI VAR.
FAKAT BUNDANDA HER HALDE BİR İPUCU ELDE EDECEĞİM.
MAN TANRIM! DEMEK
HA! BAK HELE ŞU
DOKTOR BAYANA!.
BU HAYDUTLARIN BAŞINDA ÇİNLİLERİN BULUNDUĞU ANLAŞILIYOR. BUNLARIN ARASINDA BİR AVRUPA TIP FAKÜLTESİNDEN DİPLOMALI BİR ÇİNLI KIZ VARDIR. BU KADIN DOKTOR KISA DALGA ELEKTRİKLE İNSANI UYUTAN BİR USUL BULMUŞTUR. KENDİSİ TAKİBEDİLMEKTEDİR. DOĞUYA KAÇTIĞI ANLAŞILDI.
EĞER KENDİLERİNE KARŞI GELMEZSEM BENİ BU ELEKTRİK DALGASINA TUTMAZLAR SANIRIM.
MOTOR 40 SAATTIR HİÇBİR ŞEY YAKMADAN İŞLİYOR.
PEK ÂLÂ. BİR UÇAKTA DENEME YAPALIM.
ÜNAYDIN BAYAN
ELBİSE SİZE
OK YAKIŞ-
MIŞ..
EKSİK OLMAYIN BAYAN DOKTOR.
DÜN DEDİKLERİM ÜZERİNDE DÜŞÜNDÜNÜZ MÜ? YOKSA YİNE KARŞI GELECEKMİSİNİZ?
DÜŞÜNDÜM. BANA İYİ MUAMELE EDERSENİZ BEN DE SİZE YARDIM EDERİM.
ZATEN BAY LETONDUN AMACIDA BU YENİ İCAT MOTORLA İNSANLIĞA YARDIM ETMETİ. SİZLER DE AYNI AMAÇTASINIZ DEĞİL Mİ?
MERAK ETMEYİN MAKSADIMIZ AYNIDIR
GELİN KENDİ GÖZLERİNİZLE GÖRÜRSENİZ İÇİNİZ DAHA RAHAT EDER.
U KUTULARI GÖRÜYOR
USUNUZ? BU İLÂÇ
UTULARINI UÇAK HAS-
AHANELERE GÖTÜ-
ECEK-
TİR.
EVET NE ÇOK İLÂÇ BÖYLE..
BUNLARDA ÇEŞİT, ÇEŞİT YİYECEK. BUNLARIDA HASTAHANELERE GÖNDERECEĞİZ. BÖYLE BİR UÇAKLA HERŞEYİ DÜNYANIN DİĞER UCUNA TAŞIRIZ.
TABİİ.
İŞTE BURADA UÇAK YAPILIYOR. YENİ MOTORU BUNA TAKACAĞIZ.
A! BU KIZI BEN BİR YERDE GÖRMÜŞTÜM.
İŞLER YOLUNDA! KIZI, BİZ İN-
SANLIĞA YARDIM İÇİN ÇALIŞI-
YORUZ DİYE KANDIRDIM. İŞ
ÖTEKİLER.
PEK ÂLÂ. YALNIZ KONUŞTUKLARINI GİZLİ MİKROFONLA DİNLEYELİM.
BU İŞİN İÇİNDEN NASIL ÇIKACAĞIM! BAYAN DOKTORUN KUTULARINDA MUHAKKAK CEPHANE VAR. ACABA KİME GÖNDERMEK İSTİYORLAR?
UÇAKTA YAPILIYOR. MOTORU KURTARAMAZSAK YANDIK!
EVET BU KIZI TANIYORUM. NEREDEN ACABA? İLK FIRSATTA KENDİSİLE GÖRÜŞECEĞİM.
MİKROFONLARI KOYDUK. ŞİMDİ KIZIN YANINA ARKADAŞLARINI GETİRECEĞİM.
BAKALIM NE KONUŞACAKLAR?
ŞİMDİ MAKSADIMIZI ANLADINIZ. ARTIK ARKADAŞLARINIZLA GÖRÜŞEBİLİRSİNİZ.
EKSİK OLMAYIN BAYAN..
A! KIZ MİKROFON KOYDUĞUM ODAYA GİDİYOR!
KUSURA BAKMAYIN. SİZİ BİR YERDEN TANIYORUM BAYAN. GALİBA BAY LETONDUN EVİNDEN..
BAY LETOND MU? EVET ÜÇ YIL ÖNCE SİZ ONUN MAKİNECİSİ İDİNİZ, DEĞİL Mİ?
31
ARKASI VAR

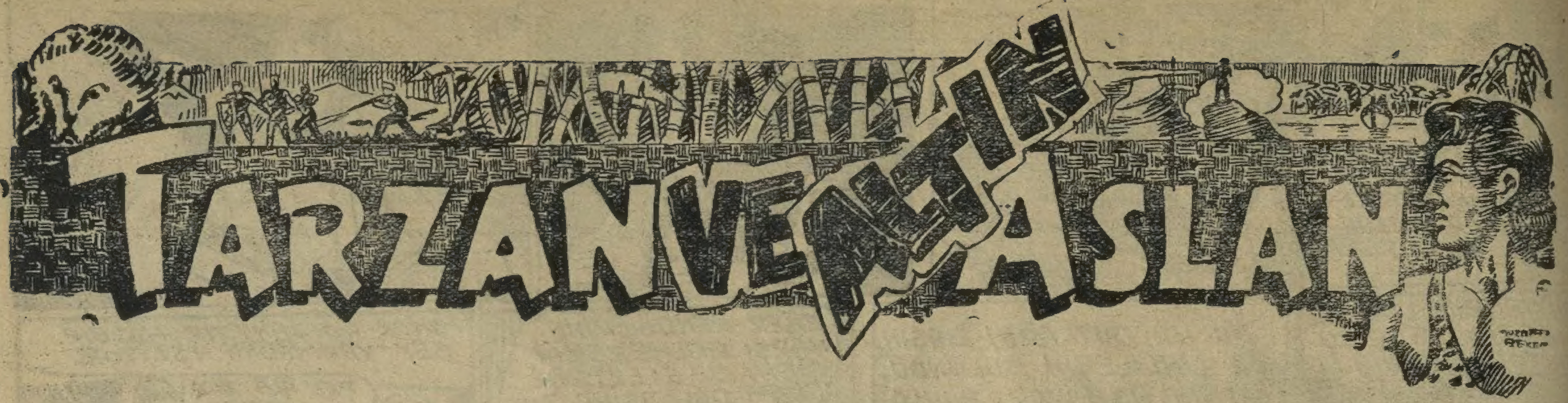

— 31 —

(Geçen Sayıdan Devam)

nü dinlemedi ve onun arkasından gitti. Biraz geride kalmış olan aslan da efendisinin yanına yaklaştı.

Su kıyısına gelmişlerdi. Tarzan birdenbire durdu. Halinden, şaşırmış olduğu görülüyordu.

Sahiden şaşılacak şeydi. Biraz ötede, bir ateşin başında tıpkı tıpkısına kendisine benziyen biri, yani bir ikinci Tarzan oturuyordu. Onun yanı başında da bir kadın vardı ve adama elini uzatıyordu.

Tarzan, biraz daha yaklaşınca kadını daha iyi gördü ve ileri doğru atılarak:

— Jane! diye seslendi beni tanıyor musun?

Kadın bu sesi duyar duymaz geriye dönüp baktı. Kocasının yanı başında Flora'yı görünce kaşlarını çattı:

— Sizi tanımaz olur muyum? dedi. Sen Tarzan'sın. Yani düşmanlar bizi sarınca beni değil, yanındaki şu kadını kaçıran Tarzan! Bana şimdi ne yüzle bakabiliyorsun?

Sonra yüzünü öteki adama çevirdi. O zaman bakışları şaşkın bir hal aldı ve âdeta kendi kendine söylenir gibi:

—Aman yarabbim! diye haykırdı. deli mi oluyorum, yoksa rüya mı görüyorum. Hanginiz Tarzan?

Tarzan:

— Asıl Tarzan benim, dedi. Fakat bir yalancı Tarzan olduğunu ben daha çoktan anlamıştım. Yalnız, bunun kim olduğunu şimdi öğrendim ve buldum. Florayı kaçıran Tarzan ben değildim. Yalancı Tarzandı ve onun bu zavallı kadıncağıza ne eziyetler ettiğini öğrendim.

Jane, kocasının söylediklerine bir türlü inanamıyordu. O zaman Flora araya girdi:

— Beni kaçıran sizin kocanız değil, yalancı Tarzan Esteban'dı, dedi. Yani ateşin başında oturan şu adam.

Jane, yanıldığını anlamıştı. Kocasının boynuna sarılarak:

— Ah, John! dedi. Senin çok iyi kalpli bir adam olduğunu bilirdim. Onun için, tehlike arasında beni bırakıp başka birisini kurtarmana bir türlü akıl erdirememiştim.

Esteban, Asıl Tarzan'ın ortaya çıktığını görüp söylenilenleri işitince işinin kötüleştiğini anlamıştı. Fakat, bir türlü kalkıp kaçmıya cesaret edemiyor ve kaçmak için Tarzan'ın o yana bakmıyacağı bir dakikayı bekliyordu. Tarzanla karısı kucaklaşınca kendisi için tam fırsat saydı ve yerinden ok gibi fırlayarak tabanları yağladı.

Fakat Tarzan, Esteban'ın kaçmıya basladığını görmüştü. Oyana doğru bakarak:

— Kaçıyor! diye alay etti ve bir kahkaha attı.

Karısı tekrar onun boynuna sarılarak:

— Gitme Tarzan! dedi. Seni bir daha bir yere bırakmam. Varsın kaçsın!

Tarzan:

— Merak etme, dedi. Ben onun cezasını, kendisinin arkasından koşmıya mecbur olmadan vereceğim.

Sonra aslanına döndü:

— Haydi, Jadbalja, dedi, tut şu kaçanı!

Aslan, bu komutu alır almaz, Esteban'ın gittiği yana doğru fırlad ve gözden kayboldu.

O zaman Tarzan yeniden karısına döndü ve:

— Ben seni bulacağımı hiç sanmıyordum, dedi. Mula bana senin, köy yanarken yanıp gittiğini söylemişti. Ben de seni aramıya değil, Luvini'yi bulup öç almak için çıkmıştım.

Jane:

— Luvini öldü, dedi. Beni kaçırıp kulübesine götürdükten sonra zorla üzerime atıldı. Ben de kendimi kurtarmak için, orada elime geçirdiğim bir bıçakla üzerine saldırdım ve beni bırakmasını söyledim. Bırakmadı. Kolları arasında beni boğacak gibi sıkmıya başladı. O zaman ben de bıçağı kaldırıp herifin göğsüne sapladım. Yere cansız olarak yuvarlandı. O sırada Veziriler köyü ateşe vermişlerdi. Ben üzerime bir bornuz geçirerek kulübeden çıktım. Bu kıyafette beni araplar tanıyamazlardı ve tanıyamadılar da. Köy yanarken ben uzaklaştım. İlk geceyi bir ağaç koğuğunda geçirdim. Sonra her gün akşama kadar yürüyerek her yerde seni aradım. Çünkü seni nihayet bir gün bulacağımı biliyordum.

Tarzan, karısının anlattıklarını dinledikten sonra:

— Demek, kulübenin yanı başında kömür olmuş bir halde bulunan ölü, Luvini imiş, dedi. Oh olsun! Cezasını bulmuş. Kazdığı kuyuya kendisi düşmüş.

Bu sırada Jadbalja çıka geldi ve ağzında getirdiği Pars derisini efendisinin dizlerinin dibine bıraktı. Tarzan bunu görünce:

— Aferin benim aslanıma, dedi. Yalancı Tarzanı öldürmüş ve sırtındaki postu getirmiş. Bu suretle ikinci bir hain de cezasını buldu demektir.

O aralık Flora da Tarzanla karısının yanına gelmişti. Tarzanın bu son söylediklerini işitince yere diz çöktü ve başını ellerinin arasına alarak ağlamıya başladı:

— Bu işde ben de kabahatliyim, dedi. Opar definelerini ele geçirmek için Tarzan kılığına girmesini ona ben öğretmiştim.

Jane, Floranın başını okşıyarak:

— Kalk, ağlama, dedi. yaptıklarına pişmanlık getiriyorsan mesele kalmamış demektir. İhtiras birçok fenalıkların anasıdır. Bu sana iyi bir ders olursa ne âlâ.

Tarzan da onların yanına geldi:

— Evet, Flora, dedi. Artık ağlama. Kâfi derecede cezanı gördün. Şimdi biz seni, arkadaşlarının yanına götürüp onlara teslim edeceğiz. Her halde pek uzaklarda olmasalar gerek. Deniz kıyısına varmadan onlara yetişiriz.

Flora bu sefer de Tarzanın önünde yerlere kapandı:

— Siz bana çok iyilik ettiniz, dedi. Yalnız, sizden son bir ricam daha var: Ne olur! Beni o adamların eline vermeyin. Başıma ne geldiyse onların yüzünden geldi. Beni yanınıza alın ve eskiden olduğu gibi bundan sonra da size hizmet edeyim.

Tarzan:

— Pekâlâ, dedi. Kal bizimle beraber.

Bunun üzerine, hep beraber, Estebanın ölüsünü aramıya çıktılar. Tarzan izleri kovalıyarak Ugogo ırmağının kıyısına kadar gitti. Jadbalja Estabanı ora-

(Devamı 11 inci sahifede)

Deli Fırlak

— 11 —

(Baş tarafı geçen sayıda)

Budine girince, doğru Paşa sarayına gitmişlerdi; Paşa sarayı Tuna kenarında dört bir tarafı kale duvart ile çevrilmiş sokakları, çarşıları, hanları, hamamları, fırınları ile şehir içinde şehir idi. Paşanın oturduğu kısım ise üç yüz odalı, altın yaldızlı nakışlarla, çiçekli çiniler, ve mermer direklerle süslenmiş göz kamaştıran bir yapıydı. Paşa sarayının kapısında hepsi yalın kılıçlı, yağız yüzlü kırk yiğit nöbet bekliyordu; Demirbaş Hasan Pehlivanı hürmetle selâmladılar; içlerinden biri bıyıkları yeni terlemiş esmer bir gençti, duruşundan da komutanları olduğu belliydi:

— Hoş geldin pehlivan ağa!.. dedi.

— Sağol bire Kara Mehmet..

— Vallahi billâhi her akşam lâfını ederiz, sabahları da yolunu gözleriz senin...

— Sağ olun, var olun kardaşlar... Benim de kulaklarım çın çın çınladı hasretiniz ile...

Kara Mehmet, kendilerini dikkatle dinliyen yetimi göstererek:

— Bire Pehlivan ağa, bu güzel oğlancık kimdir? diye sordu.

Hasan:

— Bu benim dünya ve ahret kan kardeşim, cenk yoldaşım yetim Ahmet Beydir! dedi.

Yetim Ahmet Bey!.. Pehlivanın kendisini bu kadar önemle takdim etmesi, çocuğun hoşuna gitmiş, koltuklarını kabartmıştı. Kara Mehmet, Demirbaş Hasan Pehlivan gibi namlı bir cenk erinin «Kan kardaşım ve cenk yoldaşım» dediği küçük atlıyı asygı ile selâmladı:

— Hoş geldin yiğit beyim.. ayağın uğurlu olsun... dedi. Yetim Ahmet, çevik bir hareketle Karabuluttan yere atladı, genç subayın elini öperek:

— Sağ ol Kara Mehmet ağacığım... Yüreğinde imanı olanın ayağı uğurlu olur!.. dedi.

Çocuğun bu güzel sözü, Paşa kapısındaki yiğitleri bir an için düşündürmüştü: «Yüreğinde iman olanın ayağı uğurlu olur!..», doğru idi. İnsanın başına bütün kötülükler, uğursuzluklar ve felâketler, yüreklerinde inan ve ülküyü kaybettikleri zaman geliyordu. Bu güzel sözü Yetim Ahmede, Kara Bali Bey öğretmişti. Paşa kapısında nöbet bekliyen yalın kılıçlı kırk yiğit bir ağızdan:

— Aşkolsun sana beyim... Var ol, sağ ol beyim... Diye bağırdılar.

Kara Mehmedin elini öpen Yetim Ahmet, atının üstüne sıçrarken Demirbaş Hasan:

— Paşa efendimiz de iyidir inşaallah?!. diye sordu.

Kara Mehmet:

— Arslan gibidir maşallah... Dörtgöz ile yolunu gözler dururdu.. Bu sabah Kral bağına gitti.. İki üç günden dönse gerektir!.. dedi.

Paşa kapısındaki nöbetçi yiğitlerden ayrılan iki atlı, doğruca Demirbaş Pehlivanın oturduğu hana gittiler. Bu han, «Uğurlu Taş han» dan belki üç defa büyüktü. Budinin tam göbeğinde «Süleymaniye» çarşısının en kalabalık yerinde idi, önü ve içi adam deryasıydı. Demirbaş Hasan Pehlivanla Yetim Ahmet, burada da saygı ve sevgi ile selâmlandılar. Demirbaş Hasan Pehlivanın bir at uşağı vardı, adı Deli Fırlak idi; yaşça, Yetim Ahmetten az kabaca bir çocuktu, iri yapılı, pehlivan enseli, elmacık kemikleri çıkık, gözleri Çinli gözü gibi, yüzü de çilli idi. Açlığa ve uykusuzluğa günlerce dayanır, bulduğu zaman bir bütün kuzuyu tek başına yer, buz ve diken üstünde yalınayak yürürdü; Deli Fırlak Hasan pehlivana çılgın bir sevgi ile bağlanmıştı, Hasan ateşe bas dese Deli Fırlak bir an bile düşünmeden basardı. Aslının nereli olduğunu kimse bilmiyordu; kendisi de, memleketi sorulunca bir şey söylemez, yalnız, gözleri yaşarır, ağlamamak için kaçardı. Belli idi ki, memleketini büyük bir acı ile bırakmıştı. Hasan Pehlivan onun Kırım Türklerinden olduğunu tahmin ediyordu; çünkü bazı geceler, odasında, saz çalarak yanık bir ağızla o tarafların dilinden türküler mırıldandığını işitmişti..

Deli Fırlak Pehlivanın yanında atlı bir çocuk görünce, bir an şaşırmıştı: Bu güzel çocuk kimdi?.. Pehlivan ağa dünyada hiç kimsesi olmadığını söylemişti... Deli Fırlağın vazifesi aslında at uşaklığı idi amma, Hasan Pehlivan ona bir evlâd gibi bakardı, eğer bu çocuğu evlâdlık almış ise... Deli Fırlak onu kıskanacaktı.. Fakat, bu güzel çocuğun gözleri o kadar temiz bakıyordu ki, Deli Fırlak, onu kıskanmak şöyle dursun, bir an içinde derin bir aşk ile sevmişti, ve kafasından, şimşek gibi şu hüküm geçmişti: «Hasan Pehlivan ağam bana bir can yoldaşı, cenk arkadaşı getirmiş!»; ve hemen koştu, sağ elile Hasan Pehlivanın, sol elile Yetim Ahmedin atlarının başını tuttu. İki yolcu hayvanlardan inerken Hasan Pehlivan:

— Bire Deli Fırlak.. Bire benim oğlum Deli Fırlak nasılsın?!.. Bire bak sana kan kardaşı, can yoldaşı, cenk arkadaş bir Yetim Ahmetcik getirdim.. dedi.

Deli Fırlak, her iki hayvanın yularlarını sol eline aldı, Hasan Pehlivanın elini öptü, Yetim Ahmetle de kucaklaşıp öpüştü. Deli Fırlağın yüreğinde sanki bir güneş doğmuştu, bu güzel yüzlü çocuğa, bütün sırlarını, iç acılarını, garipliğini dökerek dertleşebileceğini anlamıştı.

(Arkası var)

Afacan Bilmece Koponu : 31

Mandrake
MANDRAK ONU HAREKETSİZ BIRAKTIĞI ZAMAN SAKİ DE ŞEKLİNİ DEĞİŞTİRİYORDU.
MANDRAK BENİ DUFY İLE KARIŞTIRMAMALI..
MÜCEVHERLER BENDE FAKAT PRENSESTE DAHA YARDIR.
NARDA BENİM İÇİN İYİ ZEVCE OLABİLİR. FAKAT O MANDRAKEYİ BANA ÜSTÜN TUTAR.
NEYE BİR MANDRAK OLUPTA HEM KENDİMİ HEMDE MÜCEVHERLERİNİ ALMAYAYIM..
BU DÜŞÜNCEDEN SONRA SAKİ HEMEN KARARINI VERDİ.
BİRAZ ŞU KAŞLARI DÜZELTELİM... RENGİMİZİ DEĞİŞTİRELİM.
BURNUMUZU DAHA DÜZGÜN YAPALIM. ESMER BİR PERUK LAZIM..
UZUN GÖRÜNMEK İÇİN UZUN ÖKÇE GEREK. İŞTE MÜKEMMEL BİR BIYIK TA...
TAMAM MANDRAKTA HİÇ FARKIM YOK. ARTIK PRENSESE GİDEBİLİRİM.
ARTIK TAM BIR MANDRAK OLMUŞTU..
PRENSES NARDAYI GÖREBİLİR MİYİM?
ELBETTE... SİZİ BEKLİYORDU..
MANDRAK SİZİ GÖRDÜĞÜME MEMNUNUM.
HAYIR NARDA DAHA TUTULAMADI. İYİ KAÇMASINI BİLİYOR..
DUFY İŞLERİN DIŞINDA BIRAKTIK. HAYDİ ŞİMDİ NARDANIN EVİNE GİDELİM.
SAKİ MANDRAKE KIYAFETİNDE, NARDA İLE EVLENMEK TEKLİF EDİYOR.
EVET MANDRAK ZEVCENİZ OLMAK İSTERİM.
NE SAADET! ÖYLE İSE NARDA MÜCEVHERLERİNİZİ ALIN HEMEN GİDELİM.
PENCEREDEN SAKİ, MANDRAK İLE ABDULLAHIN GELİŞİNİ GÖRÜR..
EĞER TRENE YETİŞMEK İSTİYORSANIZ ACELE EDİNİZ PRENSES BİR DAKİKA VAKTIMIZ KALDI..
SAKİ, ARTIK TAMAMİLE MANDRAKA BENZEMİŞTİ
EKSELÂNS SAADET TEMENNİ EDERİM.
TEŞEKKÜR EDERİM ALİS! BİZİ GÖRMEMELERİ İÇİN DİĞER KAPIDAN ÇIKACAĞIZ
KAPIYI ARKAMIZDAN KAPATINIZ ALİS.
ASIL KAPI ÇALINIR
ALİS KAPIYI KAPATIR.
A.... KAPIYI AÇINCA...
BİR TÜRLÜ HAYRETİNİ SAKLIYAMAZ.
NASIL OLUR BUKADAR ÇABUK BU KAPIYA GELİYORSUNUZ?
BOŞ LAKIRDILARI BIRAK ALİS.. NARDA NEREDE?
DİĞER KAPIDAN ÇIKMADINIZ MI?..
BENMİ? HAYAL Mİ GÖRÜYORSUNUZ ALİS?
NARDA BÜTÜN MÜCEVHERLERİ KOYDUĞUNDAN EMİN MİSİNİZ?
EVET MANDRAK! FAKAT HEMEN HAREKET EDİNİZ TRENLERİ KALKACAK.
BU SIRADA SAKİ, NARDAYI GİZLİ EVİNE SÜRÜKLÜYORDU..

KAZANANLAR

27 İNCİ SAYI BİLMECESİNİN ÇÖZÜLÜŞÜ
«KAR» idi.

Birer Atatürk hayatı kazananlar:
1 — Sadi Pamir, Altındağ mahallesi Polatlı sokak No. 565 Ankara: 2 — Kemal Özbayrac, Orta okul Sınıf 3 D. No. 1905 Eskişehir: 3 — Naci Kızıltan Demirtepe Fevzi Çakmak sokak No. 21 Yenişehir Ankara: 4 — Muammer Bezirci, Kazancılar caddesi Çetiner sokak No. 2. Kayseri.

Birer Pamuk Prenses kazananlar:
5 — Sabahattin, Hacı Bayram caddesi No. Ankara: 6 — Selçuk, Şişli-Emlâk caddesi No. 19 kat 3 İstanbul: 7 — Necdet, Üsküdar İlkokul. S. 5 A. İstanbul: 8 — Erol, Erenköy caddesi Bostan camii sokak No. 11. İstanbul: 9 — Zeki, Kartaltepe Filiz sokak No. 52 Bakırköy. İstanbul: 10 — Nuran, Anafartalar caddesi Susam sokak No. 79 Ankara: 11 — Nevzat, İsmetiye caddesi No. 11 de bakkal Mehmet Ali oğlu İstanbul: 12 — Avni, Kasımpaşa Hacı sarraf mahallesi Şahap çeşmesi sokak No. 3 İstanbul: 13 — Halûk, Karşıyaka 2 inci okul II c. No. 320 İzmir: 14 — Sevim, Kurtuluş İlkokul sınıf No. 151 Kütahya: 15 — Namık Nişantaşı Zafer sokak No. 49/3 İstanbul: 16 — Adviye, Küçükmustafa paşa karasulu sokak No. 46 İstanbul: 17 — Nezihe, Ortaköy Beşiktaş 23 üncü ilkokul sınıf 2 B. İstanbul 18 — Tarık, gazete bayii Rahmi Güney yanında Zonguldak: 19 — Ahmet, Hal kahvecisi Enver elile Antalya: 20 — Birsen, Sofular caddesi 108/1 birinci kat Fatih İstanbul: 21 — Kenan, M. C. Lisesi 1 A. talebesinden Zonguldak: 22 — Ahmet, Atatürk Bulvarı Hasan Hadi Ap. No. 5 Ankara: 23 — Hayreddin, Aybey Okul sınıf 5 No. 299. Uşak: S. 3 B. No: 273 Edremit: 25 — Erdemir, İlkokul öğretmeni Edibe elile Alpullu: 26 — Öğüt, Pangaltı Eşref efendi sokak Fuat bey Ap. No. 42/5 No. İstanbul: 27 - Nedim, Eski Postahane caddesi terzi Asım oğlu, No. 11 Edremit: 28 — İlhan, Gazi Paşa İlkokul sınıf 2 A. No. 659 Çankırı: 29 — Memnune, Beyazıt Soğanağa mahallesi Tavşantaşı sokak No. 13 İstanbul: 30 — Fahir, Hacı islâm mahallesi Armutlu bayır No. 4 Edirne: 31 — Süleyman, Gazi Kemal İlkokul sınıf 2 No. 225 Kütahya: 32 — Şevket, Nüfus müdürü elile oğlu Nevzat Aydın: 33 — Bayram, Mimar Kemal İlkokul sınıf 3 No. 251 Ankara 34 — Arif, Gar şefi elile oğlu Sedat Zonguldak, İstasyon: 35 — Mehmet, Şükriye mahallesi dere sokak No. 57 Ankara: 36 — Nusret, Arifiye mahallesi Nazım bey sokak No. 5 Eskişehir: 37 — Rengin, Üsküdar Selimiye Harem iskelesi sokak No: 33. İstanbul: 38 — Kâsif, Bakırköy 1 inci Orta okul sınıf 3 B. No. 121 İstanbul: 39 — Sabahaddin, Hususî Muhtelit Orta okulda No. 77 Kırıkkale: 40 — Mahir, İlkokul sınıf 4 Alpullu: 41 Nezihe, Şakir kâhya sokak No. 9 Kızıltoprak İstanbul: 43 — Adnan Memduhiye mahallesi 975 inci sokak No. 6 Eskişehir: 44 — Zekeriya, Merkez İlkokul Sınıf 4 No. 367 Aydın: 45 — Sevinç, Orta okul Sınıf 1 C. No. 1328 Edirne: 46 — Hasan, Kurtuluş mahallesi Turan caddesi Cümhuriyet sokak No. 34 Aydın: 47 — Fevzi, Orta okul sınıf 1 C. No. 433 Kilis: 48 — Fehmi, İstiklâl otelinde kâtip Gaziantep: 49 — Feridun, Gazi M. Kemal İlkokul sınıf 5 Denizli. 50 — Fikret, 5 Kânunsani İlkokul sınıf 4 — A Adana.

Bilmece

7 harfli her Türkün kalbinde yaşıyan şanlı bir soy adıyım: 1, 2, 3 üncü harflerim eski Türklere verilen ad, 4, 5, 6, 7 inci harflerim diyene ne mutlu:

Sevgili Türk çocukları, bunu çok çabuk bulacağımıza eminim. Çünkü biz her yerde her şeyde onunla beraberiz. Beraber kalacağız:

Doğru çözenlere muhtelif kitaplar verilecektir

DİKKAT:

1 — Çözülerinizi, bilmece kuponumuzla birlikte bir zarfın içine koyunuz.

2 — Zarfı yapıştırmayınız.

3 — Üstüne yalnız (60) paralık pul yapıştırınız.

4 — Adresi de şöyle yazınız: (Afacan 31 inci Bilmece işyarlığı — Posta Kutusu 617).

Ülkü Kitap Yurdu
İSTANBUL

TARZAN

(Baş tarafı 8 inci sahifede)

da yakalayıp öldürmüştü. Fakat adamın ölüsü burada yoktu.

Tarzan bunu şöyle izah etti:

— Her halde Esteban aslanın pençelerinden kurtulmuş olacak. Jadbalja onun postunu yakalayıp getirdi, biz de kendisini öldü sandık. Fakat, ne de olsa, herhalde ırmağa atılmıştır ki bu da ölümle birdir. Çünkü ırmak timsah dolu. Esteban'ı aslan paralayamadı ise timsahlar yutmuştur.

Irmak boyunda yürüdüler. Biraz sonra Vezirlerin kervanına rastladılar. Yerliler Tarzanı ve karısını görünce sevindiler ve sevinçlerini bağıraşarak gösterdiler.

Tarzan, onları karşısına alarak:

— Siz bana söyleyin bakalım, dedi. Altınları nereye sakladınız?

— Sizin gösterdiğiniz yere efendim.

Tarzan güldü:

— Ben değildim, dedi. Bana benziyen başka biri idi. O kadar benziyordu ki sade siz değil, karım bile aldandı.

Veziriler hem şaşırmışlar, hem sevinmişlerdi.

— O halde, bir hastalık geçirerek hafızası zayıflıyan ve bizim dilimizi unutan da siz değilsiniz? diye sordular.

Tarzan:

— Ne münasebet! dedi.

— Öyleyse gergedanın önünden kaçan da siz değildiniz?

— Hayır, hayır! Ben gergedanı pek sevmem ama, görürsem kaçmam, hemen boynuna sarılırım. Fakat şimdi bunları bırakalım. Gel sen bana altınları nereye sakladığını anlat bakalım, Usula.

— Peki efendim.

Biraz sonra, kervan yola çıkıyordu. Yerliler, iki kadın için tahtırevanlar yaptılar ve onları böyle taşıdılar.

Usula, altını gömdükleri yere gelince

— İşte burası, dedi ve adamlarına toprağı kazmalarını söyledi.

Toprak kazıldı, fakat altın çıkmadı.

O zaman Tarzan:

(Arkası var)

Müessisi: M. Faruk GÜRTUNCA
Basıldığı yer: Ülkü Matbaası

Çıkaran Ülkü Kitap Yurdu
Ankara Caddesi: No. 72

Sahibi ve Umumî Neşriyat Müdürü:
Ömer Lûtfi TARHAN

Doktor Faust
HAYAL ÜLKELERİNDE
MEFİSTOFELES'İ GÖRÜNCE, MAĞARADAKİ CÜCELER DEVLER SEVİNÇLERİNDEN OYNAYIP ZIPLAMAYA BAŞLADILAR.
ÇABUK! MEFİSTOFOLES SENİ BEKLİYOR.
MEFİSTOFELES Mİ? YÜZ YILDAN BERİ ONU GÖRMEMİŞTİM. NE İSTİYORMUŞ?
NİHAYET GELEBİLDİNMİ? NEREDEYDİN? USTANI BEKLETMEK AYIP DEYİLMİ SANA
ARKASI